

#9 CONSTEL·LACIÓ
DEBORAH
HAY **AMB**
CULLBERG
DE L'1 AL 3 D'OCTUBRE DE 2020

MERCAT DE LES FLORS

CASA DE LA DANSA

TEMPORADA
2020/21

SOBRE DEBORAH HAY

Deborah Hay (1941, Brooklyn, NY) és ballarina, coreògrafa, mestra i escriptora, sense jerarquia entre aquests aspectes de la seva ingent creació, alhora que protagonista d'alguns dels canvis artístics més revolucionaris del segle xx. Als anys 60 va formar part del col·lectiu de la Judson Church Theatre junt amb Steve Paxton, Lucinda Childs, Trisha Brown, Simone Forti, Yvonne Rainer, Anna Halprin i altres artistes de disciplines varies que van trencar les fronteres del moviment dansat amb gestos quotidians i col·laboracions multidisciplinars. També va ballar a la companyia de Merce Cunningham en la seva gira internacional de 1964, abans de retirar-se al camp i a viure l'experiència de la vida comunitària, les primeres drogues psicotròpiques i el camí de la introspecció.

Tot això li va servir per alliberar-se d'una dansa prefixada i emprendre la recerca d'un art que es qüestionava a si mateix, on la formulació de preguntes esdevenia la clau a un nou camp d'investigació. Es demana sobre els gestos quotidians i extreu un coneixement preciós de l'experiència de ballar amb no professionals a les seves *Circle Dances*, que després sintetitza en els seus solos; es pregunta fins on arriba la llibertat de no tenir públic, i això li permet pensar en un cos que vulgui ser mirat. I, finalment, davant la incògnita de què mira el qui és mirat, entrena un ballarí capaç de transformar la seva mirada en energia escènica.

En resum, Hay pren un gir radical cap a la consciència perceptiva amb la que transforma absolutament la dansa i els que la practiquen. Jérôme Bel, William Forsythe o Anne Teresa de

Keersmaecker són alguns dels que han estat tocats per aquest ensenyament. Però la única companyia europea que ha treballat les seves obres i les ha col·locades en un gran format és la Cullberg on, des de 2015 -quan Mats Ek va passar la direcció artística a Gabriel Smeets- és artista associada. *Figure a Sea*, amb música de Laurie Anderson, és la primera peça creada per a la companyia sueca; més endavant va venir la transmissió de *The Match* (originalment del 2004) i el 2019 va crear-hi *Horse*.

Al llarg de la seva carrera ha escrit quatre llibres i una vintena d'articles. *A My Body the Buddhist* (2000) traduït al francès pel seu col·laborador Laurent Pichaud, presenta la seva filosofia del cos (un cos que rep energia en la rendició) i parla de transmissió i de noves eines de composició escènica, alhora que és un projecte d'experimentació literària amb múltiples punts de vista. L'escriptura té un rol potenciador dins la seva coreografia, més enllà de ser una manera de documentar-la i compartir-la: serveix per aprofundir en el coneixement d'allò que fa, fins al punt que podríem parlar de coreografia del llenguatge. Deborah Hay és de les poques artistes que ha aconseguit que la dansa existeixi a través de les paraules alhora que afirma el valor de coneixement en la mateixa dansa.

Bàrbara Raubert

SOBRE CULLBERG

Cullberg és la companyia de dansa contemporània de repertori nacional i internacional de Suècia, una companyia que abraça continuament la cocreació per fer dansa d'avantguarda i aconseguir arribi al gran públic. Juntament amb coreògrafs d'arreu del món, explorem idees sobre possibles maneres de definir, produir i presentar la dansa. Aquesta recerca és el pilar fonamental d'una companyia que sempre està present en l'escena internacional. Durant el període 2019-2021, Cullberg treballa exclusivament amb tres artistes

associats: Alma Söderberg, Deborah Hay i Jefta van Dinter. El nucli de la companyia està format per disset ballarins de primer nivell que tenen un paper central en totes les creacions. Les seves obres sorgeixen dels temps en què vivim, com a part de l'entorn sociopolític, que entre altres coses inclou qüestions d'igualtat, diversitat i sostenibilitat. Al capdavant de la companyia hi ha el director artístic Gabriel Smeets i la gerent Stina Dahlström. Cullberg forma part del Riksteatern, el Teatre Nacional de Suècia.

PACK CONSTEL·LACIÓ **DEBORAH HAY**

Minim 2 espectacles de la constel·lació, descompte del 40% i accés gratuït a les activitats.

PACK TOTA LA CONSTEL·LACIÓ **DEBORAH HAY**

Tots els espectacles de la constel·lació, descompte del 50% i accés gratuït a les activitats.

ENTREVISTA A **DEBORAH HAY**

Creus que la dansa i el cos, amb el confinament al que ens han obligat, s'han fet més forts o que, pel contrari, s'han debilitat?

Només puc parlar de mi. I jo, mentre pugui estar connectada físicament, amb tot el meu cos... Mentre pugui practicar diàriament el meu treball —no cal que sigui gaire estona, 20 minuts al dia...—, si tinc això i puc agafar la bicicleta i nedar, estic bé. Es tracta de respectar el meu cos allà on estigui, i sense amagar-me. No es pot viure amb por i pretendre sobreviure! Això és, bàsicament, el que jo anomeno dansa: sentir gratitud per la vida. Aquesta és la dansa que vull continuar ballant.

Creus que la crisi és una oportunitat per acostar-nos a la vida amb més gratitud?

Una crisi dona la possibilitat de canviar i d'aprendre algunes habilitats de supervivència. Encara que sorgeixin de la por, no les podem continuar amb por, per sobreviure cal tenir algun objectiu, una mínima sensació de finalitat, una meta. La meua és viure aquest cos, completament.

Això em recorda una cosa que has dit en alguna ocasió: que no es tracta d'aprendre a ballar sinó d'aprendre del ballar. Crec que això es podria aplicar a tots els aspectes de la vida, oi?

És una bona cita, d'on l'has tret? Ha, ha, ha.

Crec que d'una conferència que vas donar a Helsinki, que he trobat a youtube. I parlant de geografia, ara ets a Austin, però has viscut al centre de Nova York i al camp de Vermont. De quina manera creus que l'espai influencia o, fins i tot, arriba a transformar la dansa?

Segurament... Jo vaig néixer a Brooklyn i vaig viure a Nova York durant 30 anys. Aquesta ciutat va modelar-me el caràcter i la dansa que faig. De jove, ho volia provar tot i allà hi havia totes les influències, l'art, la música, la dansa... Llavors vaig mudar-me a Vermont, i vaig viure enmig del no res durant sis anys i mig; per primer cop en la meua vida experimentava el silenci, i això em va tranquil·litzar i em va obrir a sensacions que no havia tingut abans, com l'amplitud o la paciència. El treball de supervivència a Vermont era molt clar: no teníem estufes ni aigua corrent, vivíem de manera molt primitiva, era un retorn a la terra i m'encantava fer jardineria; jo no havia tocat la terra durant els primers 30 anys de la meua vida i tot això em va enriquir tant! El treball que faig avui realment té una base en les experiències que vaig tenir aleshores allà. Però després de passar tant de fred al nord, venir a Austin va ser un relaxament! A més, als 70 i als 80 aquest era un lloc molt humil i tranquil, a la gent li agradava venir-hi i podia treballar amb grups molt grans de gent, i a mi m'encantava l'experiència física de ser aquí. Mentre que ningú volia venir a Vermont! I a Nova York era prohibit i impossible de trobar un lloc prou ampli. O sigui que sí, cada espai en el que he viscut ha ajudat a formar la meua estètica.

Per tant, cada lloc té la seva estètica?

Podríem dir que sí, però al final el que tenim és una acumulació d'estètiques. Mai no he deixat del tot enrere Nova York, ni Vermont... totes les experiències importants s'acumulen, es temperen i t'eixamplen. Tots i cadascun d'aquests llocs definitivament han modelat la meua estètica, i no hi havia pensat abans, és una bona pregunta.

M'hi ha fet pensar la idea que sovint defenses sobre la percepció de l'espai. I em pregunto si els espais geogràfics, en viatjar, poden crear imatges noves i adherir-se al cos.

Crec que és més una qüestió de canvi de consciència. La consciència es pot encongir o eixamplar, i va més enllà del cos físic, és el cos sencer, que arriba fins allà on notis els canvis, fins on puguis veure el cel.

Llavors, la sensació d'arrelament en un lloc és possible? O potser aquí entri la idea de la discontinuïtat en la continuïtat que tu proposes?

Recentment parlava amb la Janine Durning, una ballarina i coreògrafa meravellosa de Nova York amb qui he treballat molt, i em deia que el concepte de continuïtat de la discontinuïtat encaixava perfectament enmig de crisi del COVID, jo no hi havia pensat abans. Per mi, els termes encadenats de la continuïtat de la continuïtat, la discontinuïtat

de la continuïtat i la discontinuïtat de la discontinuïtat són la descripció d'un procés d'aprenentatge i de la meua manera de ballar. Es tracta d'una pràctica i de la consciència d'aquesta pràctica. A més de ser un bon joc de paraules!

Això ens du a la poesia. El teu germà és poeta i tu també t'hi has acostat. Em pregunto com era la casa on vas viure.

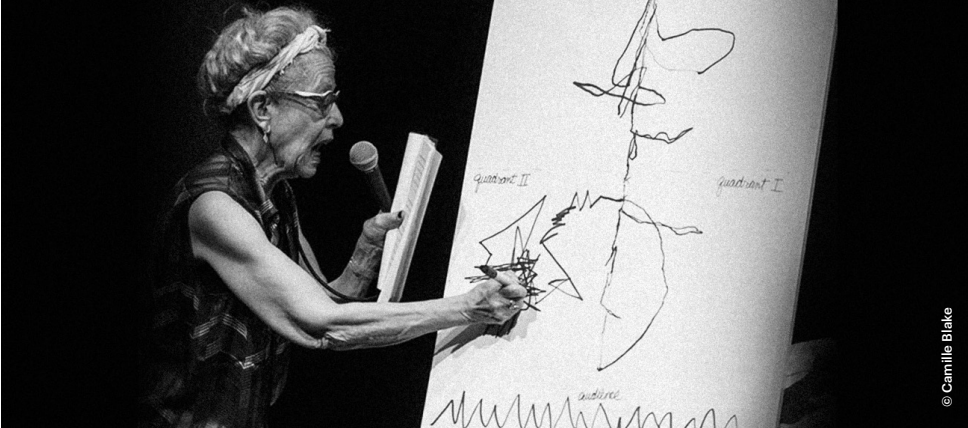
Venim d'una família molt de classe mitja, durant dinou anys vam viure en el mateix apartament d'una sola habitació a Brooklyn. El meu pare era professor d'escola. La meua mare era ballarina i era sensible a les arts, va ser la meua primera mestra. Era molt bona mestra. I sí, el meu germà és poeta, però s'ha mantingut, ell i la seva família, fent de professor. O sigui que vinc d'una família de mestres. I, tant al meu germà com a mi, ens meravella fins on hem arribat! A casa no hi havia ni un sol llibre. Bé, sí, crec que hi havia *A Tree Grows in Brooklyn*. I també el *Reader's Digest*. Fora d'això, no hi havia gens de literatura però, tot i així, el meu germà es va interessar pel llenguatge des de molt aviat. Jo no. Jo era molt bona nena, i només prenia allò que se'm donava. I part del que se'm va donar va ser dansa.

Però, finalment, també vas prendre la paraula: per ensenyar, per crear partitures i finalment per escriure poesia; les teves partitures tenen molt de poesia.

Jo no em disposo mai a escriure poesia. Jo em disposo a descriure i donar sentit a l'absurditat del sistema que vivim.

Poesia i dansa comparteixen musicalitat. A *Figure a sea* la música és de Laurie Anderson, com ha estat la col·laboració?

Em va donar divuit pistes sonores amb la llibertat d'usar-les com volgués o, fins i tot, de no usar-les. En vaig escollir sis i les vaig passar a l'enginyer de so que treballa amb el Cullberg Ballet, el Martin (Ekman), que va jugar amb aquests sons: alguns els va solapar, altres els va estirar, podríem dir que els va donar vida. Jo volia que fossin molt suaus, que el públic ni s'adonés que els estava sentint. Normalment, no faig servir música en les meves peces.

Perquè invoques la música del propi cos.

No és tant la música del cos com la música dels moviments. Si no hi ha una música externa que et conduïxi, què passa si busques la música en el teu moviment?

Pot ser molt excitant, perquè el temps queda a les teves mans i pots decidir com usar-lo. És una altra manera de sentir.

Les imatges també són part de la teua escriptura coreogràfica. Sempre t'ha agradat dibuixar?

No, és bastant nou. Fa uns deu o quinze anys vaig començar a fer dibuixos en les meves notes coreogràfiques perquè em semblava més fàcil alhora d'explicar sobre el paper el que volia fer. Però ara dibuixo cada matí, durant un o dos minuts, i m'encanta, m'ensenya a mirar.

I què dibuixes?

Qualsevol cosa! No sé dibuixar i m'agrada que sigui així, d'aquesta manera sempre em sorprèn el que dibuixo! Ha, ha, ha. Dibueix moltes cares, perfils, retrats... normalment amb una sola línia i poques vegades m'allargo més si decideixo que hi vull posar color. També dibuixo animals, animals estranys, i aquest matí una flor, un tipus de flor molt propi.

Com era?

Doncs bastant maca... i estranya! Ha, ha, ha. Cada pètal tenia una forma diferent.

Algun cop has explicat que vas començar a usar la veu perquè no sabies cantar. I ara t'expliques que dibuixes, contenta de no saber dibuixar. És un antivirtuosisme buscat o l'interès d'experimentar dins l'error?

No diria que sigui una actitud antivirtuosa, el que passa és que, quan no domines un camp, pots trobar-hi material interessant i permetre't d'explorar-lo sense els prejudicis de si està bé o no. I llavors passen coses.

Mira, fa un parell d'anys, estàvem conduint amb el Laurent (Pichaud) pel sud de França i, de sobte, vaig veure els mateixos perfils que jo havia estat

dibuixant... als cingles de les muntanyes! Des d'un lloc concret en veia un molt clarament, llavors donàvem mitja volta i el tornava a veure des d'un altre lloc... i vaig pensar: ostres! Si no hagués dibuixat aquests perfils abans, ara només veuria una carena, i em perdria l'especificat de la muntanya, mentre que ara la puc identificar i entendre a partir de l'experiència d'haver estat dibuixant els meus perfils.

Per tant, es tracta d'aprendre del nostre entorn.

Sí, d'examplar la vida. La que va del dibuix que tinc davant del meu nas fins a tota l'extensió del paisatge.

Com a mestra, què és el més important que vols transmetre?

La meua mare... Ara mateix estic mirant una foto seva...

Fa poc recordava totes les vegades que, a mitja tarda, venia gent a casa i seia al voltant de la taula de la cuina per parlar amb la mare, i l'efecte tranquil·litzador que tenia sobre la gent. Aquest efecte venia de la seva veu. Me n'he adonat tot recentment d'això, quan parlava amb la Janine i em va dir que, quan dirigeixo, la meua veu és molt diferent de quan parlo simplement, com ara. Aquella és la veu de l'experiència. El que transmeto quan ensenyo ho faig sempre a través de la veu, del so de la meua veu i d'allà on prové aquest so. És clar, jo vaig conèixer amb la veu tan suau de la meua mare durant molts anys... D'aquí ve la meua veu i crec que és crucial per a la transmissió. Per altra banda, jo no ensenyo una manera concreta de fer les coses; en canvi, totes les experiències que he tingut sonen i les senten els ballarins amb qui treballa.

I la veu depèn del cos.

Sí, la veu depèn del cos. Quan algú dirigeix l'assaig d'una de les meves peces amb una veueta que... sé que no funcionarà, perquè aquella veu no transmet tota l'experiència per la que jo he passat. Per això cal que jo hi sigui. La meua obra em necessita a mi. Els meus llibres, les meves partitures, els meus escrits... no són jo. El meu treball em necessita a mi per sobreviure. I ho agraïxo. Només dues persones en aquest planeta, la Janine Durning i la Ros Warby, han estat prou temps amb mi i coneixen la meua feina com per poder ensenyar-la. Fora d'elles, *nada*.

Arribes a Barcelona a través de la companyia sueca Cullberg Ballet. Com creus que s'entén el teu treball a Europa? És diferent que als Estats Units?

Els Estats Units rarament han donat suport al meu treball. Només a Nova York, a Califòrnia i a l'estat de Washington. A Texas també vaig rebre'n durant anys perquè crec que era de les poques coreògrafes que hi vivien. Però, a banda del suport econòmic, hi ha el públic... A Austin vaig començar amb 25 anys i quan vaig deixar d'actuar-hi (perquè ningú em demanava que ho fes) ja tenia quasi 80 anys. He estat cinquanta anys i no hi tinc públic.

En canvi, un dia vaig anar a actuar al Centre Pompidou i, abans de començar, m'estava asseguda a l'entrada

del museu quan em vaig adonar de la cua llarguíssima de gent de totes les edats i cultures, que esperaven per veure la meua peça! Quina meravella! Més gent va veure la meua peça en un cap de setmana al Pompidou que en tots els anys que he viscut a Texas!

Com pot ser?

A Europa esteu lligats a la història i us importa, com us importen les arrels i la cultura. Als Estats Units això no està tan desenvolupat, excepte a les grans ciutats.

Tens una conferència que tracta sobre la bellesa, un terme del que l'art no se n'ocupa gaire, darrerament. Té relació amb el budisme que practiques?

Jo no practico el budisme. Però el meu cos és un cos budista i molt del que faig es pot veure en paral·lel amb molts dels principis budistes, això ho reconec.

I què és la bellesa, per a tu?

No ho sé i per això que vaig fer aquesta peça. No tinc ni la més remota idea del que és la bellesa! No podria definir-la, i aquesta és l'essència del meu treball: vaig al meu cos cel·lular i li demano que m'ho ensenyi. Penseu que cada cèl·lula del meu cos té la capacitat de percebre bellesa i de rendir-ne. Les dues coses alhora i en cada moment. Així és com m'entreno i com entenc que pot ser la bellesa. I no en busco una resposta. És només un "i si...?"; i si el meu cos cel·lular em pogués ensenyar què és la bellesa? No podria definir-ho de cap altra manera.

Barbara Raubert

DEBORAH HAY AMB CULLBERG FIGURE A SEA (2015)

Deborah Hay i Laurie Anderson en una col·laboració exclusiva

© Urban Jörén

© Urban Jörén

«**Figure a Sea és una meditació sobre el fet de veure. Veure la música, incidències i sincronies fugaces, imprevistos insòlits i, el més sorprenent, veure l'innombrable. És un espai per veure's un mateix veient**», comenta Deborah Hay sobre la peça.

A *Figure a Sea*, els ballarins i l'escenari es converteixen en un mar de possibilitats infinites.

La coreografia assoleix l'excel·lència tècnica i alhora adopta una expressió minimalista. Es tracta d'una peça de caràcter íntim que, tanmateix, no és mai igual. Hay desafia, sense afeblir-la, la intel·ligència, la bellesa, l'humor i la rapidesa dels ballarins.

La naturalitat, la precisió, la visibilitat, l'ambigüitat i la uniformitat són els ingredients clau de l'obra.

Coreografia i direcció Deborah Hay /

Composició música Laurie Anderson / **Disseny**

so Martin Ekman / **Disseny il·luminació** Minna

Tiikkainen / **Vestuari** Marita Tjärnström / **Amb**

Adam Schütt, Agnieszka Sjökvist Dlugoszewska,

Alexandra Campbell, Anand Bolder, Benjamin

Pohlig, Camille Prieux, Eleanor Campbell, Eliott

Marmouset, Freddy Houndekindo, Johanna

Tengan, Katie Jacobson, Louise Dahl, Mohamed Y.

Shika, Sylvie Gehin Karlsson, Ulrika Berg,

Unn Faleide, Vincent Van der Plas

Co-comissaris Zodiak, Center for New

Dance, Helsinki, Finlàndia; Peak Performances

@ Montclair State University, New Jersey, EEUU;

Balletto di Roma, Roma, Itàlia; Centro per la Scena

Contemporanea – Comune di Bassano del Grappa,

Bassano del Grappa, Itàlia; CCAP, Estocolm, Suècia.

Estrena mundial a Dansens Hus, Estocolm

24 setembre 2015

1 D'OCTUBRE
20 H
60 MIN

PROJECCIÓ DEL FILM *ALIGNMENT* *IS EVERYWHERE* (2019)

PETER HUMBLE I DAVID YOUNG
20' - VOSC

Rodat a Austràlia amb una pel·lícula en color caducada de 16 mm i processat a mà en blanc i negre, aquest poètic curtmetratge segueix la icònica coreògrafa nord-americana Deborah Hay mentre reflexiona sobre la vida, la mort i el seu treball com a artista i ésser humà.

Al gener del 2019, Deborah va passar una setmana al municipi costaner australià d'Indent. Hi va per visitar la casa de la seva amiga íntima i col·lega, Margaret Cameron. Margaret, poeta i creadora de teatre, va morir de càncer uns anys abans.

Es va estrenar a Berlín l'agost del 2019.

11 2 D'OCTUBRE
19 H

SALA SG

Gratuit. Aforament limitat.

Cal inscripció prèvia a mercatflors.cat

ESCRIVINT COM A COREÒGRAFA DE LAURENT PICHAUD

Instal·lació de Laurent Pichaud
amb l'assistència de Carme Torrent

DE L'1 AL 3 D'OCTUBRE

19 H - 21 H

FOYER

Gratuit. Aforament limitat.

Cal inscripció prèvia a mercatflors.cat

© Instal·lació Laurent Pichaud

TRADUINT COM A BALLARÍ(NA) DE LAURENT PICHAUD

Conferència performativa amb
Laurent Pichaud i Carme Torrent
Emma Soler traductora/intèrpret

3 D'OCTUBRE

18 H

FOYER

Gratuit. Aforament limitat.

Cal inscripció prèvia a mercatflors.cat

© Dibuix original de Deborah Hay

«Crec que tota
la meva experiència
com a professora
i com a coreògrafa
ha estat una cerca:
gairebé podria
descriure tot el meu
procés com la cerca
d'un llenguatge que
permeti comunicar
instruccions
de moviment de la
manera més simple,
natural i ràpida
possible.»

Aquesta cita de Deborah Hay resumeix una de les singularitats de l'obra artística d'aquesta coreògrafa: la creació d'un llenguatge oral i escrit dins del mateix procés coreogràfic. Pels qui s'interessin en aquesta singularitat, nombrosos llibres, articles, cartes, enregistraments d'àudio i dibuixos que formen part dels arxius de Deborah Hay són una mina per comprendre com una ballarina i coreògrafa compon un llenguatge que va més enllà de les meres qüestions coreogràfiques o literàries. Una coreògrafa-que-escriu, escriurà de manera diferent a una escriptora? Una coreògrafa-que-parla, com predisposarà els ballarins en un estat imaginari determinat? Una coreògrafa-que-dibuixa, com anirà més enllà de la simple pràctica de la notació en dansa? Els elements que es presenten en la instal·lació *Escrivint com a coreògrafa* donen testimoni d'aquesta particular creativitat i permeten als visitants experimentar el llenguatge de Deborah Hay al seu propi cos.

A més de la instal·lació, la performance conferència *Traduint com a ballarí(na)*, complementa aquest enfocament i examina la manera en la que els ballarins reben i juguen amb la "coreografia del llenguatge" que els ofereix Deborah Hay.

LAURENT PICHAUD

És coreògraf i intèrpret de dansa, director artístic de la companyia x-sud art / site company i artista investigador convidat al Departament de dansa de la Universitat Paris 8.

El procés de Laurent com a creador i com a investigador se centra en l'ús del gest coreogràfic fora dels contextos artístics tradicionals o escènics. La seva obra inclou dos eixos principals. El primer tracta pràctiques site specific i projectes comunitaris creats amb no ballarins, com els seus darrers projectes: mon nom des habitants 2014-2018 —sobre monuments commemoratius de guerra— i ... en jumelle —sobre ciutats bessones—, que s'estrenarà el juny de 2019. El segon eix correspon a la seva polifacètica col·laboració amb Deborah Hay, per a qui ha estat intèrpret a O, O (2006), assistent coreogràfic (des del 2008), co-coreògraf a indivisibilités (2011) i arxiver (des del 2014). Més recentment, també ha assumit el paper de traductor de l'obra de Hay; la seva traducció ampliada de My Body, the Buddhist al francès va ser publicada el 2017 i serveix per estudiar el funcionament de l'escriptura tant pe a la documentació com per a la transmissió en el procés coreogràfic.

El 2018 va iniciar un doctorat creatiu a la Universitat Paris 8 titulat Engaging-specificity site inside the work of another artist: Laurent Pichaud / Deborah Hay on fa un pas més en el desenvolupament de la relació entre els seus processos creatius i de recerca, i la seva col·laboració central.

CARME TORRENT

Estudia arquitectura a la Universitat de Barcelona mentre treballa en diversos estudis, com el d'Enric Miralles. Paral·lelament, desenvolupa el seu treball en l'àmbit de la dansa, en solitari i amb altres artistes com: Min Tanaka, Carmelo Salazar i Xavier Le Roy.

Interessada pel treball del *Body Weather* (laboratori de climatologia corporal), desenvolupa per Min Tanaka i Hisako Horikawa, viatja a Japó i entre el 2000 i el 2009 col·labora regularment amb la companyia *Tokason* dirigida per Min Tanaka. Del 2012 al 2016, col·labora amb el coreògraf Xavier Le Roy en propostes per a espais expositius.

Imparteix tallers al MACAP-Màster d'Arts Escèniques, Girona-Ljubljana-Dartington (2008-2009) i dins del programa de Màster E.X.E.R.C.E a Montpeller (2014-2020).

carmetorrent.com

MERCAT DE LES FLORS

CASA DE LA DÀNSA

CONSORCI FORMAT PER

Ajuntament de
Barcelona

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

AMB EL SUPORT DE

MITJANS COL·LABORADORS

COL·LABOREN

Co-funded by the
Creative Europe MEDIA Programme
of the European Union

DANCE ON
PASS ON
DREAM ON

Sabadell
Fundació

VERI
ANIL·LA PERA DEL FIBREX